

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารตำราทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและคัดลอกข้อสรุปไว้ดังนี้

1. ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมา
2. แนวทางและการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ
3. การเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมา

ปัญหาที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนั้นมีอยู่หลายประการ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา มีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน ดังนี้

1. นักเรียนขาดแรงจูงใจและไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ปราณี กุลละวณิชย์ (2521:46-51) พัทฑิพา เข็มทอง (2524:5) และ สัมศักดิ์ นาวายุทธ (2527:69) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ถึงแม้ครูผู้สอนจะได้อธิบายเวลาในการสอนเพื่อหาและเลือกวิธีสอนอย่างรอบคอบแล้วก็ตาม การสอนภาษาอังกฤษก็อาจล้มเหลวได้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร เพราะนักเรียนบางคนเห็นว่าประเทศไทยเป็นเอกราชมาตลอด พูดและเขียนภาษาไทยเพียงภาษาเดียวเป็นส่วนใหญ่ จึงคิดว่าเรียนภาษาอังกฤษไปแล้วก็ไม่ค่อยจะได้นำไปใช้ ดังนั้นนักเรียนจึงมองไม่เห็นความสำคัญและไม่ต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ เรขา ทองสำลีดี (2513:9) และเมทเธอร์ธ (Method อ้างถึงใน กานดา ณ. กลาง 2515:15) ได้กล่าวว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาส่วนใหญ่มองไม่เห็นความ

สำคัญของ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรียนไปตามที่มีไว้ในหลักสูตร เพื่อให้ลือไบไลต์และใช่เป็นแนวทางที่จะนำไปเรียนระดับสูงขึ้นไป หรือเพื่อประสงค์จะให้เป็นที่ชื่นชมยินดีแก่ครูและพ่อแม่ มากกว่าจะ เรียนด้วยความสมัครใจของตนเองหรือเห็นในคุณค่าของภาษาอังกฤษ

การที่นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การที่นักเรียนจะมองเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษจำเป็นและให้ประโยชน์กับตัวเขาหรือไม่ การเห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษนี้จะทำให้ นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนและเป็นสิ่งจูงใจในการเรียนของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ แมคเคย์ (Mackey 1967:125) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจกับการเรียนภาษาไว้ว่าแรงจูงใจจะเป็นตัวกำหนดว่าผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างน้อยเพียงใด และเรียนรู้อย่างไร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเขาต้องการจะเรียนอะไร และมีความต้องการมากน้อยเพียงใด และสิ่งที่จะเรียนจะมีประโยชน์ต่อเขามากน้อยเพียงใด เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจที่ดีและมากพอ เขาก็จะเรียนได้มากขึ้น

จากการศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ของ นิยม ลุ่ยประพันธ์ (2514:77-85) พบว่า นอกเหนือไปจากด้านสติปัญญาของครูผู้สอน วัสดุสอนและผู้ปกครองแล้ว ความรู้สึกในคุณค่าของภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วย เช่น การที่นักเรียนมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ รับประทานอาหารที่บ้านทันทีที่มีเวลา ชอบอ่านหนังสืออ่านเล่นที่เป็นภาษาอังกฤษ ตั้งความหวังที่จะได้คะแนนสูงในการสอบ มีความหวังที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น

2. นักเรียนไม่รู้สึกรู้สึช่วยตนเอง คอยแต่จะให้ครูเป็นฝ่ายให้อยู่ฝ่ายเดียว เมื่อเรียนเสร็จไปวันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วอีก จึงทำให้ลืมเพราะภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่กะจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนอยู่เสมอ จึงจะสามารถใช้ภาษานี้ได้โดยอัตโนมัติ (ศรีวิทย์ ลุ่ยประพันธ์ 2522: 77)

3. จำนวนนักเรียน โดยทั่วไปโรงเรียนต่าง ๆ มักจะมีนักเรียนในแต่ละห้องเรียน ประมาณ 35-40 คน (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล 2521:51) ซึ่งตามหลักสากลนั้นชั้นเรียนภาษาไม่ควรเกิน 20 คน ดังนั้นจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ในแต่ละชั้นในโรงเรียนทั่วไปจึงเป็นชั้นใหญ่ทั้งสิ้น โดยเฉพาะโรงเรียนขนาดใหญ่ (ศรีวิไล บุญยศิริณะ 2524:9) ครูจึงดูแลไม่ทั่วถึง

โดยเฉพาะการเรียนภาษาใหม่ ซึ่งครูจะต้องสนใจและตรวจสอบความถูกต้องเป็นรายบุคคล เมื่อมีนักเรียนมาก ครูจึงฝึกได้ไม่ทั่วถึง นักเรียนบางคนจึงไม่สามารถทำกิจกรรมตามที่ครูต้องการได้ (เขาวรัตน์ เหล่าสินชัย 2520:62)

4. นักเรียนมีพื้นความรู้ และสติปัญญาแตกต่างกัน

บุบผชาติ เพ็งพิณ (2512:103) และ สันตรี คุปตะวาทีน (2521:71) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษของครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาและระดับประถมศึกษาตอนปลายตามลำดับ พบว่า ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งเป็นปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่ตรงกันคือ นักเรียนที่มีพื้นความรู้ต่างกันมากในชั้นเดียวกัน ย่อมเป็นปัญหาต่อการสอนของครูโดยที่จะต้องจัดเตรียมการสอน ตัดเนิการสอนเพื่อให้นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนได้พัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษขึ้น ย่อมจะทำได้ยากมาก นักเรียนที่เรียนอ่อนจะเรียนได้น้อยและเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ มักจะหาไม่ได้ จึงนับว่าเป็นปัญหาสำหรับครูอย่างยิ่ง

5. นักเรียนขาดการสนับสนุนและช่วยเหลือจากทางบ้าน

ในกรณีที่ปัญหาเกี่ยวกับการบ้านภาษาอังกฤษและนักเรียนไม่สามารถหึ่งใครในครอบครัวได้ เพราะผู้ปกครองไม่ได้เรียนมาหรือขาดความชำนาญในวิชานี้ เมื่อขาดผู้แนะนำที่ดีสิ่งนี้อาจหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้เท่าที่ควร ทำให้นักเรียนเกิดความท้อแท้บ่อย ๆ เขาก็เลิกสนใจการบ้าน (ศรีชัย สุวรรณกิติ 2522:77)

ปัญหาที่พบอีกประการหนึ่งคือ ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นในการที่บุตรหลานของตนจะมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจหรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไปในทางลบ เช่นเดียวกับผู้ปกครองก็ได้ ซึ่งในทางตรงข้ามถ้านักเรียนได้รับการสนับสนุนจากทางบ้าน เช่น การจัดหาหนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุ หรือติดตามรายการสอนภาษาอังกฤษเป็นต้น ก็จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นเคย และเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากยิ่งขึ้น (นิคม ลุ่ยประพันธ์ 2514:6)

นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นปัญหาสำหรับเด็กไทย ดังที่ คิต พงศ์ทัต และ ศิธร แล่งธนู (2516:6) ได้สรุปไว้ดังต่อไปนี้

1. สิ่งแวดล้อมต่างกันคือ เด็กไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศตลอดเวลาเหมือนภาษาแม่
2. เวลาเรียนและโอกาสของการฟังและฝึกเสียงเสียงภาษาต่างประเทศน้อยกว่าภาษาแม่มากสำหรับเด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ จะมีโอกาสฟังและเสียงเสียงภาษาแม่ คือ ภาษาไทยของตนอยู่ถึง 6-7 ปี เป็นอย่างน้อยก่อนที่จะเรียนอ่านและเขียน
3. เด็กมักนำเสียงและโครงสร้างของภาษาแม่ ที่ได้ฝึกใช้ติดเป็นนิสัยแล้วไปใช้ในภาษาต่างประเทศที่ตนเรียน
4. เด็กส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนภาษาต่างประเทศจากเจ้าของภาษาโดยตรงและการทำความเข้าใจในวัฒนธรรมของภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะช่วยให้อ่านเข้าใจความหมาย และการใช้ภาษาที่ต้อการศึกษาเป็นเวลานานแรมปี
5. หลักสูตรการเรียนภาษาที่ล่อง มุ่งให้เด็ก ฟัง พูด อ่าน เขียน ไปตัวด้วยกันเป็นการผิดธรรมชาติของการเรียนภาษาอยู่บ้าง เพราะการฟังและพูดต้องคล่องก่อนการเรียนอ่านและเขียน

ปัญหาเกี่ยวกับตำราเรียน

ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นจากตำราเรียนก็คือ นักเรียนที่ไปเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอที่จะเรียนเนื้อหาต่อไต่ขั้นที่ ต้องทบทวนเนื้อหาที่เรียนมาซ้ำเป็นการซ้ำซ้อนเสียเวลาโดยไม่จำเป็น นอกจากนี้ผู้ที่ศึกษาต่อในระดับชั้นสูงขึ้นไปเป็นจำนวนมาก ไม่สามารถเข้าใจภาษาอังกฤษให้เป็นประโยชน์ได้เท่าที่ควร และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชานี้ ซึ่งอาจเป็นเพราะมีประสบการณ์ที่ไม่ดี เมื่อเรียนอยู่ในระดับประถมศึกษา ส่วนนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาแล้วหากไม่มีโอกาสเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา และเนื่องจากไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะที่น่าไปใช้ได้ ดังนั้นไม่ช้าไม่นานก็ลืมสิ่งที่เคยเรียนมาแล้วนั้นทั้งหมด (ปานตา ไข่เทียมวงศ์ ใน ถูมณ อมรวิวัฒน์ แรมลัมร อยู่สู่ถาพร และ โสภภาพรรณ ย์ลัมปติ, บรรณาธิการ 2526:164)

ปัญหาเกี่ยวกับตำราเรียนที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่ง วรนุช รัตนประสิทธิ์ (2503: 72) ได้ทำการศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นประถมศึกษา โดยการสังเกตและสอบถามครูในจังหวัดพระนครและธนบุรี พบว่า ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือ แบบเรียนซึ่งส่วนใหญ่แต่งโดยชาวต่างประเทศ จึงไม่ค่อยเหมาะสมกับนักเรียนไทย

นอกจากปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตำราเรียนในเรื่องที่กล่าวมาแล้ว ล่มศักดิ์ นาวาบุตร (2527:71) ยังได้กล่าวถึงปัญหาในด้านนี้ว่า ประเทศไทยยังขาดแบบเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนช้าหรือมีปัญหาในการเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการอ่าน (Remedial Reading) อยู่มาก ซึ่งจะช่วยแก้ไขปัญหาในเรื่องการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่เรียนช้าหรือเรียนไม่ทันเพื่อน ได้มีโอกาสพัฒนาตนเองตามความสามารถที่มีอยู่และเป็นการสร้างแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนนำสนใจ เพื่อทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่เกินความสามารถของเขา

ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู

ครูเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุดดังที่ พรุณิณี ล่าคริก (2514:56-58) ฟินอคเชียวโร (Finocchiaro 1958:10) แคล์เวลล์ และ ฟอเชย์ (Casewell and Foshy 1950:48) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุดคือ ตัวครู ความรู้ ความชำนาญ คุณภาพของครู ความกระตือรือร้นในการสอน การขวนขวายในการหาความรู้ของครู ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสิ้น

แต่สภาพตามความเป็นจริงในประเทศไทย ยังขาดแคลนครูที่มีความสามารถดังกล่าวอยู่มาก ซึ่งได้มีผู้วิจัยและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในเรื่องนี้ ไว้หลายประการดังนี้

1. ความรู้ของครูเป็นปัญหาที่สำคัญมากในการสอนภาษาอังกฤษ เพราะครูเป็นแบบอย่าง que เด็กจะต้องเลียนแบบทั้งในการพูด การอ่าน และการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนเด็กในระยะเริ่มเรียน (จุฑาภิ ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศิริ รังสิยากุล 2521:56) แต่ครูบางคนได้รับการฝึกฝนไม่เพียงพอ มีความรู้ ความชำนาญน้อยจึงไม่สามารถสอนเนื้อหาวิชาได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ครูบางคนไม่ขวนขวายปรับปรุงตนเองหรือค้นคว้าหาความรู้ให้กว้างขวาง ซึ่งปัจจุบันวิชาการต่าง ๆ ได้ก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ถ้าครูไม่กระตือรือร้น ความรู้ที่มีอยู่จะล้าหลังไปทุกวัน ซึ่งคุณภาพของครูจะมีผลต่อคุณภาพของนักเรียนโดยตรง (สุโร พงษ์ทองเจริญ 2520:50-51)

ภาวะการขาดแคลนครูผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี มีอยู่ทุกระดับในระบบการศึกษาของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษาที่ผ่านมานิยมบรรจุครูที่มีวุฒิต่ำ เข้าสอน โดยเข้าใจว่าเมื่อหากการเรียนในระดับนี้ง่าย ครูที่มีวุฒิต่ำกว่านั้นก็เรียนเพียงเล็กน้อยก็อาจสอนได้ ฉะนั้นจึงปรากฏว่า การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาจึงไม่ได้ผลดี เด็กอ่านออกเสียงผิด ๆ ฐไม่กระจำง เกิดความฝงใจ และเกลียดภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก (ครูกลางเก่า-กลางใหม่ 2520: 6) จึงทำให้เป็นภาระหนักแก่ครุมัธยมซึ่งแทนที่จะล่อนต่อเนืองกันไป กลับต้องมาเสียเวลาทบทวน แกไขสิ่งผิดพลาดมาแต่ขั้นต้น ๆ (สาย ภาณุรัตน์ 2514:177)

2. ปัญหาเกี่ยวกับด้านการล่อน

อุทัย ภิรมย์ริน และเพ็ญศรี รังสิยากุล (2521:87) กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับด้านนี้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษบางคนมีความเข้าใจไขว้ไขวและสับสนในเรื่องการล่อนและกลวิธีล่อนกันมาก มีความเข้าใจผิดคิดว่าการล่อนภาษาอังกฤษเหมือนกับการล่อนวิชาอื่น ๆ ซึ่งแท้จริงแล้วกลวิธีการล่อนจะแตกต่างกันออกไปตามลักษณะเนื้อหาวิชา เช่น วิชาภาษาอังกฤษ การเรียนวิชานี้จะมระบบที่ต้องเป็นไปตามธรรมชาติคือ เรียน ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยธรรมชาติแล้วเด็กทุกคนที่เกิดมาจะเรียนรูภาษาด้วยการฟังก่อน เมื่อฟังจนเข้าใจจึงจะหัดพูด อ่าน และเขียน แต่ปัญหาการเรียนภาษาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนก็คือ ไม่ได้รับการฝึกให้รู้จักฟังภาษามาก่อนเลย เพราะความเข้าใจผิดของครูผู้ล่อนนั่นเอง ซึ่งมีสาเหตุที่สำคัญเนื่องจากเราไม่สามารถคัดสรรบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญหรือเรียนรูมาทางด้านวิธีล่อนภาษาอังกฤษ เป็นผู้ล่อนในโรงเรียนต่าง ๆ ได้ทุกโรงเรียน เพราะปัญหาทางด้านการบริหาร และเศรษฐกิจ (ศรีวิไล บุญศิริธนะ 2524:8) ซึ่งตรงกับที่ พิชญ อุไรวรรณ (2516:9) ได้กล่าวว่า เด็กที่เรียนภาษาอังกฤษเก่งนั้นหายากอยู่แล้ว การหาครูล่อนภาษาอังกฤษที่ดียอมหาได้ยากขึ้นไปอีกเป็นทวีคูณ

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525:82) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการเพื่อปรับปรุงการล่อนของครูที่ล่อนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาในจังหวัดตรัง พบว่า ครูล่อนภาษาอังกฤษส่วนมากมีวุฒินุปริญญาหรือเทียบเท่า และไม่ได้เลือกรวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นวิชาเอก คิดเป็นร้อยละ 48.45 ของจำนวนครูล่อนภาษาอังกฤษทั้งหมด 258 คน

จากข้อมูลนี้แสดงว่าผู้ที่ไม่ถนัดสอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ต้องสอนมีจำนวนมากและยังสะท้อนให้เห็นสภาพที่แท้จริงของการขาดแคลนครูสอนภาษาอังกฤษอย่างมาก จนกระทั่งต้องให้ผู้ที่ไม่มีความรู้หรือไม่ถนัดต้องมาทำการสอน ซึ่งย่อมจะกระทบกระเทือนต่อผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างแน่นอน

สุรางค์ ชำติยานนท์ (2522:89) ได้ศึกษาความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาตามหลักภาษาคำสัตรีของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ครูที่มีวุฒิสูงจะมีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาและวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาคำสัตรีสูงกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ครูสอนภาษาอังกฤษที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก มีความเข้าใจในธรรมชาติการเรียนรู้ และวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาคำสัตรี สูงกว่าครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ กานดา สินธวานนท์ (2505:108-116) และ ศิริวิทย์ สุวรรณภักดี (2522:74-76) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับตัวครู ซึ่งเกี่ยวข้องไปถึงปัญหาการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหา วิชาภาษาอังกฤษไม่แม่นยำ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาศึกษานั้นครูได้รับการคาดหวังว่า ควรจะสอนได้หมดทุกวิชา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้ได้ครูที่ไม่สนใจหรือไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดีพอมาสอนนักเรียน สิ่งก่อให้เกิดผลเสียต่อนักเรียน
2. ครูขาดความพร้อมที่จะสอนไม่มีการเตรียมบทเรียน อาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือเป็นเพราะครูต้องการความสะดวกสบายในการสอน เคยสอนมาอย่างไรก็ใช้อย่างนั้นตลอดไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ
3. ครูขาดความรู้ ทางด้านวิธีสอนที่ถูกต้องไม่เข้าใจวิชาภาษาคำสัตรีที่จะช่วยในการสอน อาจเป็นเพราะไม่เคยศึกษามาก่อน หรือเคยศึกษามาอย่างผิวเผิน ไม่สามารถนำวิธีสอนที่เหมาะสมไปใช้ประโยชน์ได้หรือนำไปใช้ไม่ได้ถูกต้อง
4. ครูขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งอาจจะเป็นเพราะไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือวิธีสอน หรืออาจเป็นเพราะครูคนไทยมักจะไม่ค่อยกล้าแสดงออกแล้วจะหวังให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษหรืออ่านภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ถูกต้องย่อมเป็นไปได้

5. ครูบางคนไม่ได้สนใจศึกษาหลักสูตรว่าวิชาที่ตนสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง เนื้อหาที่สอนจะครอบคลุมไปถึงไหน ซึ่งทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์

6. จำนวนครูไม่เพียงพอกับนักเรียนและไม่มีเวลาตรวจสอบผลงานของนักเรียนเพราะ บางโรงเรียนสัปดาห์ให้ครูสอนมากจนเกินไป หรือจำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมากเกินไป

7. ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยไปกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกมหรือ อุปกรณ์และไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ

8. ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน เช่น เมื่อนักเรียนเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร คิดเอาไว้ ครูบางคนจะรู้สึกโกรธและแสดงอาการไม่พอใจ ตูว่านักเรียนจนบางครั้งนักเรียน บางคนเกิดความกลัว ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษด้วย เมื่อทัศนคติ ไม่ดีต่อวิชาใดแล้ว โอกาสที่จะประสพผลสำเร็จในวิชานั้นย่อมมีน้อย

9. ปัญหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจของครู ครูบางคนมีเงินไม่เพียงพอที่จะใช้จ่ายในการ แลวงหาความรู้เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ของตนเอง เช่น ซื้ออุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษา อังกฤษ หนังสือตำราหรือนิตยสารต่าง ๆ ครูบางคนอยู่ไกลจากคมนาคมไม่สะดวก ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงในการเดินทางเข้ารับการอบรมหรือเข้าเรียนในสถานสอนภาษา

ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอน

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศคือว่าภาษาใดก็ตาม นักเรียนควรมีโอกาสฟัง เสียงพูด และเลียนแบบการออกเสียงตามเจ้าของภาษานั้น ๆ แต่เนื่องจากเราไม่สามารถจะหา ครูชาวต่างประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเข้าสอนได้ตลอด ดังนั้นการแก้ปัญหาวิธีหนึ่งที่สำคัญมากคือ การใช้อุปกรณ์การสอน

นอกจากนี้ อุปกรณ์การสอนยังเป็นสิ่งที่สามารถสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนได้อีกดังที่ การ์ริสัน (Garrison 1970:1) ได้กล่าวว่าบรรดาอุปกรณ์ทั้งหลายมีใช้จะมีประโยชน์เพียงช่วย กระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกอยากรู้ อยากเรียนเท่านั้น แต่อุปกรณ์ทั้งหลายยังสามารถ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่เรียนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

พินทิพา เข็มทอง (2524:5) แดเรียน (Darlan 1969:2695-2696) และ บิชอป (Bishop 1967:2093-2094) ได้กล่าวถึงอุปกรณ์การสอนภาษาที่จำเป็นต้องมี เช่น

แผ่นเสียง เทป เครื่องบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา โทรทัศน์ เครื่องฉายภาพยนตร์ ฯลฯ เพราะถ้าสามารถจัดหาได้และรู้จักเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทเรียนแล้ว จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อุทัย ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยากุล (2521:50) ก็มีความคิดเห็นเช่นเดียวกันว่าสิ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ผลดี ได้แก่ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) ซึ่งถ้าหากได้นำมาใช้ในการเรียนการสอนอย่างแท้จริงแล้ว ย่อมเกิดประโยชน์อย่างมหาศาล

คัทตัง (Keating 1964:8-10) เป็นผู้หนึ่งที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของห้องปฏิบัติการทางภาษา พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษามีทักษะในการออกเสียงและการพูดได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้ห้องเรียนธรรมดา

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา ฐานะทางเศรษฐกิจไม่สามารที่จะเอื้ออำนวยให้ทุกโรงเรียนมีอุปกรณ์ที่จำเป็นและเพียงพอทุกระดับชั้น เพราะอุปกรณ์ต่าง ๆ มักจะมีราคาสูง ดังนั้นโรงเรียนโดยทั่วไปจึงประสบปัญหาเรื่องงบประมาณที่จะซื้ออุปกรณ์ในการช่วยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

พิชญ อุไรวรรณ (2520:20) กล่าวว่าโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่มักมีปัญหาในการใช้อุปกรณ์ประเภทแผ่นเสียงและวิทยุโรงเรียน เพราะว่าแผ่นเสียงนั้นจะต้องมีเครื่องเล่นแผ่นเสียง และมีกระแสไฟฟ้าใช้ โรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศมีกระแสไฟฟ้าใช้อย่างมากไม่เกิน 10-15% โรงเรียนที่ไม่มีกระแสไฟฟ้าจึงใช้อุปกรณ์ประเภทนี้ไม่ได้

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในอดีตที่ผ่านมาของ วรณีย์ รัตประสิทธิ์ (2503:32-33) วิรัตน์ ไวยกุล (2512:103) จันตรี คุปตะวาทีน (2521:71) และ ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2525:83-86) พบว่าปัญหาที่เกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนในโรงเรียนประถมศึกษา ที่เป็นปัญหามากพอสรุปได้ ดังนี้

1. โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดแคลนอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เช่น หนังสือ เครื่องเล่นแผ่นเสียง เทปบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา นอกจากนี้ยังพบว่าครูไม่มีโอกาสใช้โทรทัศน์ การศึกษาประกอบการสอนภาษาอังกฤษอีกด้วย

2. ครูบางคนไม่ได้ใช้อุปกรณ์การสอน เนื่องจากเห็นว่าเสียเวลาและแรงงานในการทำอุปกรณ์

3. ครูไม่มีเวลาและความสามารถที่จะจัดทำอุปกรณ์การสอนขึ้นใช้เอง

ฉะเชิงเทรา ประเทศไทยเท่านั้นที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษ แม้แต่ประเทศอิหร่านก็ยังประสบปัญหาในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน ดังที่ ราบี (Rabie 1979:3095A) ได้สรุปผลการวิจัยว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศอิหร่านไม่ได้ผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการพูด เพราะขาดสิ่งวัสดุ อุปกรณ์การสอน หรือวัสดุที่คนอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงมากเกินกว่าที่จะนำมาใช้ได้ในแต่ละโรงเรียน ผู้วิจัยเน้นอุปกรณ์ในการเรียนการสอนมากกว่า จะเป็นสิ่งที่ย่วยให้การสอนภาษาอังกฤษได้ผลดี แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับครูผู้สอนด้วยว่าจะใช้หรือไม่หรือใช้ได้เหมาะสมเพียงใด

แนวทางและการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

จากปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในอดีต อันเป็นผลให้เกิดความสูญเสียทางการศึกษาเป็นเวลานานนักเรียนไม่สามารถนำประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ได้ และเพื่อให้มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไปตามความต้องการของผู้ปกครองและบุคคลภายนอกวงการสอนภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้เชิญผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สยามคานักเรียนเก่าสหรัฐอเมริกา (เอ.ยู.เอ) กรมส่งเสริมศึกษา กรุงเทพมหานคร และครูจากโรงเรียนของกรมส่งเสริมศึกษาและเอกชน (ศรีวิไล บุญดีระณะ 2524:9) แต่งตั้งเป็นคณะกรรมการจัดทำหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอนขึ้น และได้มีการวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

ปัญหาและการแก้ไข

1. คุณภาพของครู

การสอนวิชาใดก็ตามที่เป็นการเริ่มต้น เป็นการวางรากฐานความรู้ใหม่ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาและมีความสามารถในกลวิธีการสอนสูง แต่เท่าที่ปรากฏ

ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาชั้น เป็นผู้ที่ขาดความรู้ทั้งนี้เนื่องจากไม่ได้เรียนมาทางด้านนี้ สิ่งมีปัญหาทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการถ่ายทอดความรู้ ปัญหานี้เป็นปัญหาของหน่วยงานที่ไม่สามารถบรรจุครูให้ได้ทำการสอนตามวุฒิที่ได้เรียนมา ทำให้ครูที่สอนภาษาอังกฤษมาจากผู้ที่สำเร็จในวิชาเอกนานาชาติ (ปานตา ไข่เทียมวงศ์ ในลุ่มน อมรวีวัฒน์ แรมลัมร อยู่ลัถาพร และ โสภภาพรรณ ชัยลัมปดี, บรรณารัการ 2526:163)

วิธีการแก้ปัญหา เมื่อไม่สามารถส่งผู้สอนที่ได้เล่าเรียนมาให้สอนภาษาอังกฤษได้โดยตรง จำเป็นต้องมอบหมายให้ครูที่ไม่ได้รับการฝึกทางด้านนี้มาสอน การแก้ปัญหาซึ่งทำได้โดยวิธีการดังนี้

1. อบรมครูประจำการทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

การอบรมระยะสั้น ได้แก่การอบรมปฏิบัติการเป็นระยะเวลา 3-5 วัน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักวิธีสอน และนำเนื้อหาในหนังสือบางตอนมาศึกษา เพื่อให้สามารถนำไปสอนได้ถูกวิธี

ส่วนการอบรมระยะยาว ได้แก่การอบรม 10 วัน หรือ 1 เดือน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักวิธีสอน และนำเนื้อหาในหนังสือมาศึกษาโดยละเอียด สอนเนื้อหาทางภาษาที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน เป็นการเพิ่มพูนความรู้ทางภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม

2. การจัดทำคู่มือครู ซึ่งจะมีรายละเอียดตั้งแต่การเตรียมตัวของครู วัตถุประสงค์ในการสอนแต่ละบทเรียน สื่อการสอน กิจกรรม ฯลฯ อย่างละเอียด เพื่อให้ครูดำเนินการสอนตามลำดับขั้นตอนและเกิดผลตามที่ต้องการ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2525:9)

โบเวน (Bowen 1962:6) ได้กล่าวว่า การอบรมครูสอนภาษาอังกฤษนั้นสำคัญมาก เพราะจะช่วยสร้างพื้นฐานให้แก่ครู ครูส่วนใหญ่ก็จะไม่ได้รับการอบรมในการสอนภาษาอังกฤษมาเลย แม้ว่าจะมีเอกสารที่กล่าวถึงวิธีการสอนภาษาแบบใหม่หรือตามหลักภาษาคำศัพท์ที่สมบูรณ์และมากมายเพียงใดแล้วก็ตาม แต่ห้องสมุดของโรงเรียนเกือบจะไม่มีหนังสือเหล่านี้ไว้เลย ครูจึงควรได้รับการช่วยเหลือให้รู้หลักการสอนวิธีใหม่ ๆ รวมไปถึงให้มีคู่มือครู วิธีสอนทั้งภาคทฤษฎี และการปฏิบัติจริง ข้อความในทฤษฎีการสอนก็ควรจะได้มีการอธิบายให้ครูได้ทราบอย่างดี พร้อมทั้งยกตัวอย่างที่ชัดเจนพอที่จะนำไปปฏิบัติจริงได้

เกสกีลล์ (Gaskill 1964:5077) เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับการอบรมของครู โดยศึกษาถึงผลของการเพิ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาสเปน) เข้าเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรในโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่ง พบว่าครูในโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมในการสอนหรือมีประสบการณ์ในการสอนภาษานี้มาก่อนเลย เพียงแต่มีความรู้ในการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปจากการฝึกหัดครูเท่านั้น แต่ครูก็เข้ารับการอบรมเพิ่มเติมด้วยความกระตือรือร้นและสนใจอย่างมาก ภายหลังจากที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษานี้มาอย่างดีแล้ว ครูก็สามารถปฏิบัติการสอนได้อย่างดียิ่ง

นอกจากการอบรมครูจะเน้นในด้านกาทำให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาและหลักวิธีสอนแก่ครู ยังจะเป็นผลดีแก่ตัวครูในการช่วยปรับปรุงส่งเสริมสมรรถภาพของครูให้ดีขึ้นอีกด้วย

วิโรจน์ พรหมนิเทศ (2526: 98-99) ได้ศึกษาริวิจัยเพื่อหาสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา โดยการใช้แบบสอบถาม ถามความคิดเห็นของครูใหญ่ ครูภาษาอังกฤษ และนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าสมรรถภาพของครูสอนภาษาอังกฤษที่พึงปรารถนา 10 อันดับแรกโดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยความจำเป็นมากที่สุดและมากที่สุดดังนี้คือ

1. รู้และเข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
2. มีความรับผิดชอบในหน้าที่และงานของตน
3. ประพฤติตนให้เด็ก เชื่อถือและไว้วางใจ
4. มั่นใจในการสอนของตนและกล้าแสดงเป็นตัวอย่างแก่นักเรียน
5. ศึกษาคู่มือครูและเนื้อหาก่อนสอน
6. เป็นตัวอย่างที่ดีของนักเรียนและบุคคลทั่วไป
7. สามารถออกเสียงคำศัพท์และรูปประโยคที่จำเป็นในการเรียนการสอนได้อย่าง

ถูกต้องชัดเจน

8. มีความรู้ในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี
9. มีความรู้และเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอนอย่างละเอียด
10. เอาใจใส่และสอนซ่อมเสริมให้กับนักเรียนอ่อนหรือขาดเรียน

กล่าวโดยสรุป ครูสอนภาษาอังกฤษควรจะเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีและมีทักษะในการสอนได้อย่างเหมาะสมกับเนื้อหาและสถานการณ์ ดังที่ กานดา ณ กลาง (2515:18) ได้กล่าวเห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษควรมีความรู้ภาษาอังกฤษดี และมีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็น เรื่องสำคัญและจำเป็นสำหรับครูสอนภาษาทุกคนที่จะต้องไม่หาความรู้และนำมาเป็นแนวปฏิบัติ

2.2.1 ตำราเรียน

เด็กในวัย 10-12 ปีนั้นชอบกิจกรรม ชอบทำงานเป็นกลุ่ม ต้องการความสนุกสนาน และขณะเดียวกันก็รู้สึกใช้เหตุผล ต้องการแสดงความสามารถของตนให้คนอื่นเห็น ดังนั้นตำราเรียนจะต้องมีลักษณะที่สอดคล้องกับสิ่งที่เด็กต้องการ จึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงสูงใจที่จะเรียน นั่นคือ บทเรียนควรจะมีมุ่งทางด้านให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ มีกิจกรรมกลุ่มให้เด็กได้ทำร่วมกัน แต่ละครั้งที่ฝึกเรียนเรียนจะรู้สึกว่าบทเรียนสนุก น่าเรียนรู้ ทุกวันได้เรียนรู้ของใหม่ และบทเรียนไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป ไม่ทำให้เกิดความท้อถอยหรือเบื่อหน่าย ตำราเรียนสำหรับเด็กวัยนี้จึงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญมาก เพราะถ้าตำราเรียนไม่สอดคล้องกับลักษณะของเด็ก จะทำให้เด็กเบื่อหน่าย และในที่สุดจะกลายเป็นความรู้สึกต่อต้านวิชาภาษาอังกฤษไปโดยง่าย (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2525:9-10)

นอกจากนี้ ส้มศักดิ์ นาวายุทธ (2527:71) ได้กล่าวถึงตำราเรียนว่า ความยากง่ายของบทเรียนควรเหมาะสมกับระดับผู้เรียน เพราะหากบทเรียนง่ายหรือยากเกินไปสำหรับผู้เรียนจะมีผลทำให้บทเรียนนั้นน่าเบื่อ บทเรียนที่ดีและเหมาะสมกับระดับผู้เรียนจะช่วยส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ดีขึ้น หากจะเป็นบทเรียนที่จะยากเกินไประดับของผู้เรียนก็ควรจะอยู่ในระดับที่ไม่สูงเกินไปให้ผู้เรียนมีความรู้สึกว่ายาก (challenge) ความสามารถ และสามารถติดตามได้ตลอดด้วยความสนใจ

3.1 จำนวนนักเรียน

ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนนักเรียนในห้องเรียนระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ส่วนมากจะเป็นห้องเรียนขนาดใหญ่ ซึ่งตามหลักสากลจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ในห้องเรียนภาษานั้นไม่ควรจะเกิน 20 คน ต่อ 1 ห้องเรียน (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล 2521:51)

การจะแก้ปัญหาที่ อาจทำได้โดยการแก้ไขที่วิธีการจัดกลุ่มและกิจกรรมการล่อนไม่
ยึดครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centered technique) ดังที่เคยปฏิบัติมา นั่นคือครูเป็น
 ผู้ดำเนินการล่อนแต่เพียงผู้เดียว วิธีการที่ถูกต้องควรจะเป็นการยึดผู้เรียนหรือกิจกรรม
เป็นศูนย์กลาง (student activity-centered technique) ซึ่งจะยึดกิจกรรมในกลุ่มเป็น
 สำคัญ การล่อนเนื้อหาเกือบทุกตอนจะตามมาด้วยกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม

การสัดกิจกรรมในกลุ่มมีวิธีการดังนี้

3.1 ชั้นเรียนแต่ละชั้นควรจะมีนักเรียนที่มีความสามารถคละกัน ทั้งเด็กเก่งและอ่อน
 เพื่อให้เด็กเก่งเป็นตัวช่วยอย่างในการเรียนแก่เด็กอ่อน และทั้ง 2 ฝ่ายจะได้เรียนรู้การให้และการ
 รับเป็นการล่อนวิธีการดำเนินชีวิตในสังคมไปในตัว

3.2 ในแต่ละชั่วโมง เมื่อมีเนื้อหาที่จะทบทวนหรือเนื้อหาใหม่ ครูจะล่อนนักเรียนทั้ง
 หองเพื่อหาความเข้าใจร่วมกัน เสร็จแล้วให้นักเรียนแยกกลุ่มเพื่อฝึกกิจกรรมอันเดียวกันในกลุ่ม
 เป็นการเสริมแรงให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และได้รับการฝึกอย่างทั่วถึง การแบ่งกลุ่มนั้นอาจ
 จะเป็นกลุ่มเล็กตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปถึงกลุ่ม 8 คนก็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่ลักษณะของบทเรียน กลุ่มที่แบ่งนี้
 ไม่ควรจะตายตัวตลอดทั้งภาคเรียน ควรเปลี่ยนแปลงบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนได้ทำงานกับคนอื่น ๆ
 ไม่มีความจำใจในแต่ละกลุ่มนั้นควรจะเป็นกลุ่มผสม มีทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน

3.3 ตั้งหัวหน้ากลุ่ม (tutor) ซึ่งจะทำหน้าที่แทนครูในแต่ละกลุ่มรับคำสั่งจากครูว่า
ในแต่ละครั้งจะต้องทำกิจกรรมอย่างไรในกลุ่มบ้าง หัวหน้ากลุ่มนี้อาจจะเป็นคนที่เก่งหรือไม่ก็ได้
แต่จะต้องเป็นคนที่มีความรับผิดชอบดี สามารถจะเป็นผู้นำได้และในบางครั้งอาจจะต้องเป็นผู้ช่วย
 ฝึกบทเรียนเพิ่มเติมให้แก่เพื่อนที่เรียนอ่อนด้วย

3.5 ฝึกกิจกรรมกลุ่ม

การทำกิจกรรมในกลุ่มนั้นจะแก้ไขเรื่องจำนวนนักเรียนได้อย่างดี นักเรียนทุกคนมี
โอกาสได้ฝึกภาษาเท่ากันในขณะที่ฝึกในกลุ่ม ทุกคนมีโอกาสตั้งหรือแนะนำกันเองได้มากกว่าที่ครู
คนเดียวจะทำกับนักเรียนทั้งชั้น ดังนั้นในขณะที่ฝึกกิจกรรมกลุ่ม ครูก็จะเดินดูได้รอบห้อง คอยแนะนำ
 และช่วยเหลือกลุ่มที่ทำได้ไม่ทัน (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ 2525:10-11)

4

การเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันได้มีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีสอน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้การสอนได้ผลดีที่สุด การสอนวิชาภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกันได้มีแนวความคิดใหม่เกี่ยวกับวิธีการสอน ซึ่งครูผู้สอนควรยึดถือและนำไปปฏิบัติเพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุวัตถุประสงค์ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ดังนี้

4.1. มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ตั้งแต่ต้นในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง

4.2. ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนแสดงออกโดยการแสดงพฤติกรรม การเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4.3. การเรียนการสอนยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือในการฝึก และให้ฝึกเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างทั่วถึง

4.4. ส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนแต่ละคน

4.5. เน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา (สุโร พงษ์ทอง เจริญ 2525:29)

ด้วยเหตุที่หลักการในการสอนภาษาอังกฤษมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ดังนั้นกิจกรรมการเรียนการสอนจึงควรจัดให้สอดคล้องกับบุคลิกภาวะของผู้เรียน และสิ่งที่ครูต้องสนใจเป็นพิเศษในขณะทำการสอน คือ บรรยากาศของการเรียนการสอน (Academic Atmosphere) เมื่อพบว่านักเรียนเชื่อก็คควรเปลี่ยนบรรยากาศ (วิโรจน์ พรหมนิเวศ 2526:20) เพื่อให้การเรียนของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่ง สุโร พงษ์ทอง เจริญ (2525:48) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งจะช่วยสร้างความสนใจและสอดคล้องกับบุคลิกภาวะของนักเรียนวัยประถมศึกษาคือ การใช้เกมในการสอนภาษาอังกฤษว่า เด็กในวัยประถมศึกษานั้นชอบการทำงานเป็นกลุ่มและชอบการแข่งขัน ดังนั้นในการสอนถ้าใช้เกมภาษาเป็นกิจกรรมจะเป็นการสร้างความสนใจของนักเรียนได้ดีมาก การเล่นเกมจะทำให้เด็กมุ่งที่จะทำกิจกรรมจนลืมว่าตนกำลังเรียนอยู่ ขณะที่เล่นเกมนั้นตนก็ใช้ภาษาไปด้วย เกมภาษาจะช่วยให้ฝึกเรียนใช้ภาษาได้คล่องแคล่วขึ้น

4.6. สร้างบรรยากาศที่กระตือรือร้นที่ดี

4.7. ครูและผู้ปกครองเราให้กำลังใจและฮาวทักไว้

(มี 10 ใน กระดาษ พงษ์ทอง 2525) →

แน้งน้อย เพียรลู่ลวี่ลดี (2526:41-43) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ การละกตคำทงษอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศีกษาปีที่ 5 ระหว่างการล่อนแบบใช้เกมและแบบ ธรรมดท พบว่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำการละกตคำทงษอังกฤษของ กลุ่มที่ได้รับการล่อนแบบใช้เกมลูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการล่อนแบบธรรมดา

ดังนั้นเพื่อให้การ เรียนการล่อนทงษอังกฤษตามแนวหลักสู้ตรประถมศีกษา พุทธศักราช 2521 นี้ ประลผลล้าเรีจตามเป้้าหมายยั้งยั้ง ครูผู้ล่อนควรเอาใจใส่และปฏิบัติในเรื่องต่อไปนี้

1. ปริมาณของเนื้อหาที่นักเรียนจะต้องเรียนนั้นไม่ล้าคัญเท่ากับความสามารถในการ ใช้ทงษได้อย่างแท้จริง และทัศนคติที่ดีต่อทงษอังกฤษ
2. ล้สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนได้ใช้ทงษในล้กษณะที่ล้มจจริง ให้นักเรียนเกิดความ มั่นใจว่ตนล้สามารถจะใช้ทงษอังกฤษเป็นเครื่องมื่อในการล้ข้อความหมายได้
3. ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่ในแต่ละช่วโมง ตนมีประล้บการณ้เพิ่มพูนยั้ง ครู ล้สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน
4. ครูควรจะทำเตรียมกิจกรรมหลาย ๆ แบบ เปลี่ยนแปลงกิจกรรมบ้่อย ๆ เพื่อไม่ให้ นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

Sp.8 ไม่ควรรับแรงล่อนให้ล้บบทเรียนโดยที่นักเรียนไม่มีความแม่นย่้า

6. ครูต้องเอาใจผู้เรียนและปัญหาของผู้เรียน รู้วิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหานั้น ๆ ได้

Sp.9 ครูจะต้องมุ่งมवलเปี่ยมด้วยความเมตตา ให้อบอุ่นและความเป็นกันเองกับผู้เรียน แต่ในขณะที่บ้อกกันจะต้องมีความเข้มแข็งและมั่นคง (ลูโร พงษ์ทองเจริญ 2525:217)

แนวคิดใหม่นี้ได้รับการนำมาใช้ในหลักสู้ตรทงษอังกฤษระดับประถมศีกษา พุทธศักราช 2521 ตั้งแต่ปีการศีกษา 2525 เป็นต้นมา และคาดว่จะเป็นแนวทางที่จะเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียน ดังที่คณะอนุกรรมการจัดท้หลักสู้ตรและล้ือการ เรียนทงษอังกฤษระดับประถม ศีกษา เห็นว่ถ้าจะให้การล่อนทงษอังกฤษในระดับนี้ได้ผล ควรจะมีการเปลี่ยนทิศทางการ เลือกเนื้อหาและวิธีล่อนเสียใหม่ โดยเปลี่ยนจากการยึดครูเป็นศูนย์กลางมาเป็นการล่อนที่ยึดเอา นักเรียนเป็นศูนย์กลางและเนื้อหาทุกตอนจะล้ิตตามด้วยกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเราจะพบการล่อนแบบนี้ได้ ในหนังสือ English Is Fun ซึ่งกระทรวงศีกษาธิการได้กำหนดให้ใช้หนังสือเล่มนี้ (กระทรวง ศีกษาธิการ กรมวิชากร 2525:10)

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พ.ศ. 2521
นี้ยังมีผู้ทำการวิจัยในเรื่องนี้น้อยมาก ซึ่งพอจะรวบรวมได้ดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2524 รวงทอง ดำรงลูัก (2524:120-127) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของครูและผู้บริหารโรงเรียน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เกี่ยวกับการเลือกสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา ที่จะเริ่มในปีการศึกษา 2525 เป็นปีแรก พบว่า ความพร้อมของโรงเรียนในการเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นยังไม่พร้อมในด้านตัวครู คือ ครูผู้สอนไม่สนใจในการสอนภาษาอังกฤษ ในด้านหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร ยังไม่ได้รับ วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนไม่มีหรือมีน้อยเนื่องจากขาดงบประมาณ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้บริหารและครูผู้สอนภาษาอังกฤษยังไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเลือกสอนภาษาอังกฤษตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ เพราะทั้งผู้บริหารและครูให้ความเห็นว่าเลือกสอนภาษาอังกฤษในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ เพราะคิดว่าครูผู้สอนมีความสามารถพอจะสอนได้ และเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับมัธยม มิได้เลือกเพราะเหตุผลที่ว่าต้องไปเข้าภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและให้เลือกสอนตามความเหมาะสมของแต่ละท้องถิ่น

สุเมธเกียรติ แก่นมณี (2524:107-114) ได้ทำการประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนทดลองหลักสูตรที่สังกัดกรมสามัญศึกษาและกรุงเทพมหานคร ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการไปแบบสอบถามถามนักเรียน ครูผู้สอนและแบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร พบว่า ครูมีความเข้าใจจุดประสงค์ของหลักสูตรในระดับสูงและสามารถสอนให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนและประเมินผลได้เหมาะสมเพราะมีคู่มือครู ครูและนักเรียนมีความเห็นว่าเนื้อหาเหมาะสมแล้ว นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาและกิจกรรมการเรียน ส่วนปัญหาที่ครูพบคือ ครูไม่มีเวลาทำอุปกรณ์การสอนและเตรียมการสอนเนื่องจากต้องสอนหลายวิชาและทำงานพิเศษอื่น ๆ นักเรียนมีสติปัญญาแตกต่างกันมาก สภาพทางครอบครัวของนักเรียนไม่พร้อม ทำให้ขาดเรียนบ่อยและเรียนไม่ทันเพื่อน ปัญหาที่ฝ่ายบริหารพบคือ การประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษไม่สอดคล้องกับวิชาอื่น ๆ ไม่มีแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและขาดการประสานงานที่ดี

จากการศึกษาหนังสือ เอกสาร วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2521 ได้มีการพิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้นในการ ลอนภาษาอังกฤษ ความจำเป็นในการที่จะให้การ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับประถมศึกษา ศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง และได้คำนึงถึงวัยของผู้เรียนมากขึ้น แต่การนำหลักสูตรไปใช้นี้ก็ยังมีประสบปัญหาต่าง ๆ หลายประการและมีหลายด้านที่ควรได้รับการ ปรับปรุง เพื่อให้การนำหลักสูตรไปใช้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น .

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย